doende dat de belasting op het ingevoerde produkt dient ter compensatie van een last die op een gelijksoortig binnenlands produkt — of op een produkt waarvan het is afgeleid — wordt of is gelegd in een vroeger produktie- of commercialisatiestadium dan waarin het ingevoerde produkt wordt belast.

3. Een heffing die bij invoer wordt toegepast op al dan niet bereid vlees en met name op partijen reuzel, terwijl gelijksoortige binnenlandse produkten niet of — met name wegens een verschillend belastbaar feit volgens verschillende criteria worden belast, is een heffing van gelijke werking als een douanerecht in de zin van de artikelen 9, 12 en 13 EEG-Verdrag.

In zaak 132/78,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van het Tribunal d'Instance te Rijsel, in het aldaar aanhangig geding tussen

SÀRL DENKAVIT LOIRE

en

FRANSE STAAT, ADMINISTRATIE DER DOUANE,

om een prejudiciële beslissing inzake de uitlegging van de artikelen 9, 12, 13 en 95 EEG-Verdrag, alsmede van verordening nr. 2759/75 van de Raad van 29 oktober 1975, houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector varkensvlees (PB L 282 van 1975, blz. 1),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt: J. Mertens de Wilmars, kamerpresident, A. O'Keeffe en G. Bosco, rechters,

advocaat-generaal: J.-P. Warner
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

# ARREST

## De feiten

Het verwijzingsvonnis en de krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG ingediende schriftelijke opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

Bij de Franse wet nr. 77-646 van 24 juni 1977 (JORF van 25 juni 1977) is een heffing ingesteld ter zake van de sanitaire bescherming en de ordening der vleesmarkten (artikel 1). Deze heffing wordt toegepast bij de slacht van bepaalde soorten slachtvee en gevogelte in particuliere of openbare slachthuizen alsmede bij de invoer in Frankrijk van al dan niet bereid vlees van dezelfde dieren.

Het tarief van de heffing wordt per kalenderjaar vastgesteld per kg vlees nettogewicht op basis van de in artikel 2 van de wet genoemde richtprijzen, welk tarief voor varkens 0,54 % van de communautaire basisprijs bedraagt. Gelet op deze richtprijs, werd het tarief van de heffing ter zake van de sanitaire bescherming en de ordening van de vleesmarkt, ingevolge het besluit van de gedelegeerd minister van Economische Zaken en Financiën en van de minister van Landbouw van 9 augustus 1977 (JORF van 12 augustus 1977), voor het kalenderjaar 1977 voor varkens vastgesteld op 0,034 frank per kg nettogewicht.

Volgens artikel 3 van wet nr. 77-646 wordt het belastbare feit gevormd door het slachten.

In artikel 4 wordt het volgende bepaald: „De heffing ter zake van de sanitaire bescherming en ordening van de vleesmarkten wordt toegepast bij invoer van al dan niet bereid vlees van de in artikel 2 genoemde dieren. Zij is verschuldigd door de importeur of door degene die de goederen aangeeft ten invoer met het oog op toelating tot het vrije verkeer. Zij wordt geïnd door de douane volgens dezelfde regels en onder dezelfde waarborgen als ter zake van invoerrechten gelden. . .".

In artikel 9 van decreet nr. 77-899 van 27 juli 1977 (JORF van 9 augustus 1977), waarbij de toepassingsvoorwaarden van wet nr. 77-646 zijn vastgesteld, worden de vleessoorten opgesomd waarop de invoerheffing wordt toegepast; in artikel 10 van dit decreet wordt gepreciseerd dat de heffing voor het in het vrije verkeer brengen in het douanegebied van onder meer reuzel (tariefpost 15.01) wordt toegepast op het door de douanedienst vastgestelde of aanvaarde nettogewicht van het vlees, met aftrek van het gewicht van het afval.

Op 7 oktober 1977 importeerde de vennootschap Denkavit Loire, verzoekster in het hoofdgeding, 22 400 kg reuzel uit de Bondsrepubliek Duitsland, welke was bestemd voor de vervaardiging van veevoer in Frankrijk. Bij deze gelegenheid inde de douane een bedrag van FF 672 als heffing inzake de sanitaire bescherming en de ordening van de vleesmarkten overeenkomstig wet nr. 77-646 van 24 juni 1977.

Van mening dat de toepassing van deze heffing onverenigbaar was met het gemeenschapsrecht en inzonderheid met de artikelen 9, 12, 13 en 95 EEG-Verdrag, alsmede met verordening nr. 2759/75 van de Raad houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector varkensvlees (PB L 282 van 1975, blz. 1), vorderde Denkavit voor het Tribunal d'Instance te Rijsel van de bevoegde dienst terugbetaling van de betaalde som.

De douane betoogde harerzijds dat een geldelijke heffing zoals die welke op ingevoerd vlees wordt toegepast, slechts als heffing van gelijke werking ware te beschouwen indien gelijksoortige nationale produkten niet met eenzelfde heffing worden belast. In de binnenlandse regeling wordt de heffing echter ook op het nettogewicht van het vlees na de slacht toegepast, zodat de door verwerking van varkensvlees in het binnenland vervaardigde reuzel fiscaal op dezelfde wijze wordt belast als ingevoerde reuzel. De heffing op het ingevoerde produkt is zelfs lager dan die op het nationale produkt, voor zover bij het laatste in het belastbare gewicht ook dat van verschillende afvallen is begrepen, welke bij de vervaardiging van de ingevoerde reuzel al zijn verwijderd.

Van mening dat in het geschil vragen rezen betreffende de uitlegging van gemeenschapsrecht, heeft het Tribunal d'Instance te Rijsel bij vonnis van 25 mei 1978, gevolgd door een rectificatievonnis van 6 juli 1978, houdende verbetering van een schrijffout in het dictum van het vonnis van 25 mei 1978 (te lezen: binnenlandse heffing in plaats van lagere heffing), het Hof van Justitie verzocht een prejudiciële uitspraak te doen inzake de volgende vragen:

„1. Is de toepassing van een heffing op uit een andere Lid-Staat ingevoerde reuzel die bestemd is voor gebruik in veevoeder, teneinde een binnenlandse, bij de slacht van varkens toegepaste heffing te compenseren, in strijd met het verbod van heffingen van gelijke werking als invoerrechten, als bedoeld in de artikelen 9, 12 en 13 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap?

2. Zo neen, is de sub 1 bedoelde heffing dan in strijd met het in artikel 95 van het Verdrag bedoelde verbod van fiscale discriminatie?

3. Zo neen, is de sub 1 bedoelde heffing dan in strijd met verordening nr. 2759/75 van de Raad van 29 oktober 1975 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in sector varkensvlees?"

Het verwijzings- en het rectificatievonnis zijn ingeschreven ter griffie van het Hof op 12 juni 1978. Krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG zijn schriftelijke opmerkingen ingediend door verzoekster in het hoofdgeding en door de Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

Bij beschikking van 22 november 1978 heeft het Hof overeenkomstig artikel 95 van het Reglement voor de procesvoering besloten de zaak naar de Eerste Kamer te verwijzen.

II — Schriftelijke opmerkingen, ingediend krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG

*A — Opmerkingen van verzoekster in het hoofdgeding*

Verzoekster in het hoofdgeding wijst er in de eerste plaats op dat, volgens de considerans van en de parlementaire debatten over wet nr. 77-646 de opbrengst van de heffing ter zake van sanitaire bescherming bestemd is voor de financiering van het sanitaire staatstoezicht op de Franse slachthuizen (Senaat, zitting van 16 juni 1977, Débats parlementaires, blz. 1403). De heffing op de ingevoerde produkten zou noodzakelijk zijn ter compensatie van de belasting die op vergelijkbare binnenlandse produkten wordt geheven.

De eerste vraag

Zich baserend op de rechtspraak van het Hof van Justitie, stelt verzoekster in het hoofdgeding dat elke eenzijdig opgelegde geldelijke last, ongeacht doel, benaming en structuur ervan, welke bij of wegens grensoverschrijding op goederen wordt gelegd, wanneer deze geen echt douanerecht is, een heffing van gelijke werking vormt in de zin van de artikelen 9, 12 en 13 van het Verdrag. Dit zou slechts anders zijn, indien de betrokken last de tegenprestatie vormt voor een daadwerkelijk aan de importeur bewezen dienst en evenredig is aan deze dienst, of indien de last deel uitmaakt van een algemeen stelsel van binnenlandse heffingen waardoor nationale produkten en ingevoerde produkten volgens dezelfde criteria stelselmatig worden belast (zie bijvoorbeeld arrest van 11 oktober 1973, zaak 39/73, Rewe Zentralfinanz, Jurispr. 1973, blz. 1039).

Zelfs wanneer de last deel uitmaakt van een algemeen stelsel, is zij een heffing van gelijke werking als een douanerecht indien zij uitsluitend bestemd is voor de financiering van activiteiten die specifiek enkel aan de nationale produkten ten goede komen, zodat voor deze laatste de last wordt gecompenseerd (arrest van 25 mei 1977, zaak 77/76, Cucchi, Jurispr. 1977, blz. 987).

Verzoekster in het hoofdgeding concludeert, dat de sanitaire heffing op reuzel ingevolge deze beginselen en op de hierna uiteengezette gronden niet onder de in de rechtspraak van het Hof genoemde uitzonderingen valt, en derhalve een heffing van gelijke werking als een douanerecht is.

*a) Geen tegenprestatie voor een daadwerkelijk verleende dienst*

De betrokken heffing, die in de ogen van de wetgever de op de nationale produkten drukkende last moet compenseren, vormt niet de tegenprestatie voor een activiteit van de overheid.

*b) Geen heffing die deel uitmaakt van een algemeen stelsel van binnenlandse belastingen*

Het feit dat de heffing ter zake van de sanitaire bscherming wordt toegepast bij de slacht van Franse varkens, terwijl een even hoge heffing wordt toegepast bij de invoer van reuzel, heeft tot gevolg dat nationale en ingevoerde produkten niet volgens dezelfde maatstaven worden belast. In het arrest van 5 februari 1975 (zaak 87/75, Bresciani, Jurispr. 1976, blz. 129) heeft het Hof overwogen, „dat het er niet toe doet dat de binnenlandse produktie via andere heffingen een overeenkomstige last te dragen heeft, wanneer die heffingen en het betrokken recht niet volgens dezelfde maatstaven worden toege-

past." In het arrest van 28 juni 1978 (zaak 70/77, Simmenthal, Jurispr. 1978, blz. 1453) is dit criterium gepreciseerd met de overweging dat de heffing dient plaats te vinden in hetzelfde verhandelingsstadium. In het onderhavige geval kan een binnenlandse heffing op varkens (post 02.01 van het gemeenschappelijk douanetarief) de toepassing van een heffing bij de invoer van reuzel (tariefpost 15.01) dus niet rechtvaardigen.

Verzoekster in het hoofdgeding voegt hieraan toe, dat het Hof in het arrest van 17 februari 1976 (zaak 45/75, Rewe, Jurispr. 1976, blz. 181) heeft uitgemaakt dat „het voor de beoordeling van veel belang kan zijn of het nationale en het ingevoerde produkt in dezelfde post van het gemeenschappelijk douanetarief zijn ondergebracht."

*c) Dubbele heffing*

Verzoekster in het hoofdgeding merkt tenslotte op, dat ingevoerde reuzel stamt van dieren waarop in de Lid-Staat van oorsprong eveneens een geldelijke last bij de slacht is geheven, zodat de toepassing van de sanitaire heffing op reuzel in Frankrijk een dubbele heffing vormt die een discriminatie veroorzaakt ten nadele van de ingevoerde produkten.

*d) Bestemming van de heffing*

Volgens verzoekster in het hoofdgeding is blijkens de considerans van wet nr. 77-646 de opbrengst van de heffing ter zake van sanitaire bescherming volledig en uitsluitend bestemd voor de financiering van overheidsactiviteiten ten behoeve van de nationale produktie. Wegens het beschermende karakter ervan dient de betrokken heffing derhalve te worden gekwalificeerd als een heffing van gelijke werking als een douanerecht. De eerste vraag dient derhalve te worden beantwoord als volgt: „Het verbod van heffingen van gelijke werking als invoerrechten in de artikelen 9, 12 en 13 van het Verdrag verzet zich tegen toepassing door een Lid-Staat van een heffing op reuzel, ingevoerd uit een andere Lid-Staat en bestemd voor gebruik in veevoer, welke heffing ten doel heeft een binnenlandse, bij de slacht van varkens toegepaste heffing te compenseren."

De tweede vraag

Subsidiair doet verzoekster in het hoofdgeding een beroep op artikel 95 van het Verdrag, stellende dat waar het ingevoerde produkt en het nationale produkt niet zijn ingedeeld in dezelfde post van het gemeenschappelijk douanetarief, de betrokken heffing deze produkten niet stelselmatig volgens dezelfde maatstaven belast. De douane heeft dus voor de nationale rechter ten onrechte een beroep gedaan op 's Hofs arrest van 22 juni 1976 (zaak 127/75, Bobie, Jurispr. 1976, blz. 1079) en kan niet stellen dat de betrokken heffing verenigbaar is met artikel 95; in genoemde zaak ging het immers om een belasting die in beide gevallen op hetzelfde produkt (bier) werd gelegd.

Zelfs indien het nationale produkt en het ingevoerde produkt gelijkenis zouden vertonen, zou de toepassing van het uniforme bedrag van FF 0,034 per kg zowel op geslachte varkens van de nationale produktie als op ingevoerde reuzel een fiscale discriminatie veroorzaken ten nadele van het ingevoerde produkt, omdat de waarde per kg van een geheel varken veel groter is dan die van reuzel: derhalve zou op ingevoerde reuzel een fiscale last drukken ter compensatie van een binnenlandse heffing die niet wordt toegepast op in Frankrijk geproduceerde

reuzel, doch veeleer op in Frankrijk geproduceerd varkensvlees.

Zich baserend op de gemeenschapswetgeving inzake heffingen en sluisprijzen bij invoer uit derde landen, en inzonderheid op verordening nr. 2754/73 van de Commissie van 10 oktober 1973 (PB L 284 van 1974, blz. 14), stelt verzoekster in het hoofdgeding dat de objectieve waarde van reuzel in de Gemeenschap wordt geacht niet hoger te zijn dan 32 % van de waarde van het gehele geslachte varken. Men heeft hier derhalve te maken met het geval bedoeld in het arrest van 22 maart 1977 (zaak 75/76, Iannelli & Volpi, Jurispr. 1977, blz. 557), volgens hetwelk er sprake is van schending van het verbod van artikel 95 van het Verdrag, wanneer enkel voor het ingevoerde produkt beoordelingselementen in aanmerking worden genomen die de waarde ervan kunnen verhogen ten opzichte van het overeenkomstige nationale produkt.

De tweede vraag dient derhalve te worden beantwoord als volgt: „Het is in strijd met het in artikel 95 van het Verdrag bedoelde verbod van fiscale discriminatie, een heffing toe te passen op ingevoerde reuzel die bestemd is voor het gebruik in veevoer en afkomstig uit een andere Lid-Staat — zeker indien de hoogte van deze heffing wordt berekend op grond van de communautaire basisprijs voor geslachte varkens —, teneinde een binnenlandse, bij de slacht van varkens toegepaste heffing te compenseren."

De derde vraag

Verzoekster in het hoofdgeding herinnert eraan, dat wet nr. 77-646 uitdrukkelijk betrekking heeft op de instelling van een heffing ter zake van de sanitaire bescherming en de ordening van de vleesmarkten, en merkt daarbij op dat reuzel, een landbouwprodukt in de eerste graad van bewerking in de zin van artikel 38, lid 1, van het Verdrag en als zodanig opgenomen in de lijst van bijlage II bij het Verdrag, valt onder de toepassing van verordening nr. 2759/75 van de Raad houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector varkensvlees, zodat een nationale marktorganisatie onwettig zou zijn. Verzoekster in het hoofdgeding beoordeelt vervolgens de wettigheid van de toepassing van de betrokken heffing en bespreekt in bijzonderheden de prijzenregeling in de sector varkensvlees. Zij concludeert dat de betrokken heffing het stelsel van uniforme prijzen in de Gemeenschap in gevaar brengt, omdat zij enkel bij ingevoerde produkten en niet bij nationale produkten boven op de prijs komt die in het stadium van „geslachte varkens aan de haak" is bereikt.

Voor het geval het Hof de eerste en de tweede vraag ontkennend zou beantwoorden, stelt verzoekster voor, de derde prejudiciële vraag te beantwoorden als volgt:

„Het is in strijd met verordening (EEG) nr. 2759/75 van de Raad houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector varkensvlees, om een heffing toe te passen op ingevoerde reuzel die bestemd is voor gebruik in veevoer en afkomstig uit een andere Lid-Staat, teneinde een binnenlandse, bij de slacht van varkens toegepaste heffing te compenseren."

*B — Opmerkingen van de Commissie*

Na een uiteenzetting van de omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot het geschil, en een analyse van de procedure voor de nationale rechter, merkt de Commissie ten aanzien van het recht op dat de eerste en de derde vraag elkaar overlappen en dat de tweede een aanvulling vormt op de eerste en subsidiair is ten opzichte daarvan.

De eerste en de derde vraag

Volgens de Commissie dient het begrip heffing van gelijke werking als een doua-

nerecht, gelet op de rechtspraak van het Hof, vanuit twee gezichtspunten te worden geanalyseerd:

1. in de eerste plaats globaal, los van de aard van de ingevoerde produkten waarop de heffing wordt toegepast;

2. vervolgens meer concreet, door een onderzoek van de heffing voor zover zij op reuzel wordt toegepast.

*1. De aard van de betrokken heffing globaal beschouwd*

Waar de betrokken heffing wordt toegepast bij de invoer van vlees, onderzoekt de Commissie de juridische techniek en de economische gevolgen van de heffing ten aanzien van vlees dat zich bij invoer in hetzelfde stadium bevindt als waarin deze heffing in het binnenlandse stelsel wordt toegepast op in het binnenland geproduceerd vlees.

a) De juridische techniek

De betrokken heffing is volgens de Commissie ogenschijnlijk een binnenlandse heffing die stelselmatig op dezelfde wijze en volgens hetzelfde tarief wordt toegepast op nationale en ingevoerde produkten. Waar de heffing op vlees enkel wordt toegepast wegens de invoer ervan, gaat het immers niet om een vergoeding voor een sanitaire controle. Voor de nationale wetgever gaat het bij de toepassing van de heffing bij invoer erom, elke discriminatie tussen nationale producenten en importeurs van overeenkomstige produkten te voorkomen. Desondanks dient men zich af te vragen of de betrokken heffing niet moet worden beschouwd als een heffing van gelijke werking als een douanerecht, gelet op de rechtspraak van het Hof, met name het arrest van 25 mei 1977 (zaak 77/76, Cucchi, Jurispr. 1977, blz. 987). De betrokken heffing is immers uitsluitend bestemd voor de financiering van activiteiten die inzonderheid aan het belaste nationale produkt ten goede komen. Zich onder andere baserend op de parlementaire debatten, is de Commissie van mening dat, hoe reëel de band tussen de instelling van de heffing en de financiering van activiteiten ten dienste van de sanitaire bescherming en de verbetering van de markten politiek gezien ook is geweest, daarvan in de wet niets is terug te vinden in de vorm van een rechtens gewaarborgde verplichting, en dat strikt begrotingstechnisch gezien dat verband ook niet bestaat. Ook indien men de ordeningsactiviteiten op de betrokken markt in aanmerking neemt, moet men bovendien vaststellen dat deze meer beantwoorden aan het belang van het algemeen dan aan het individuele belang van veefokkers en vleesproducenten. De Commissie concludeert ten aanzien van dit punt, dat men niet kan stellen dat de betrokken heffing uitsluitend is bestemd voor de financiering van activiteiten die specifiek ten goede komen aan nationale produkten, waarvan de belasting dusdanig is, dat de erop drukkende last volledig wordt gecompenseerd.

b) De economische gevolgen van de betrokken heffing

De Commissie meent dat, gelet op de economische gevolgen en de eventuele invloed van de betrokken heffing op het handelsverkeer, deze eenzelfde beperkende werking heeft als een douanerecht of een heffing van gelijke werking.

Dit wordt volgens de Commissie duidelijk wanneer men de in de wet van 24 juni 1977 (nr. 77-646) bedoelde heffing vergelijkt met de heffingen waarvoor zij in de plaats is gekomen, te weten de sanitaire, keurings- en stempelrechten, die werden geregeld door de ingetrokken wet van 8 juli 1965 (nr. 65-543; JORF van 9 juli 1965) betref-

fende de voorwaarden welke noodzakelijk zijn voor de modernisering van de vleesmarkt. De in deze twee wetten genoemde sanitaire heffingen staan in nauw verband met elkaar, zowel wat het doel als wat de structuren en modaliteiten ervan betreft. De Commissie meent derhalve dat, ondanks de in de nieuwe tekst ingevoerde wijziging, de analyse van de in de wet van 1965 geregelde heffing eveneens geldt voor de heffing bedoeld in de wet van 1977.

De in artikel 5 van de wet van 8 juli 1965 en in artikel 15 van de wet op de financiën voor 1966 (nr. 65-997 van 29 november 1965; JORF van 30 november 1965) bedoelde sanitaire heffing viel volgens de Commissie onder de categorie retributies voor sanitaire controle bij grensoverschrijding, die door het Hof als heffingen van gelijke werking als douanerechten zijn aangemerkt. Aangezien bij richtlijn nr. 64/433 van de Raad van 26 juni 1964 inzake gezondheidsvraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer van vers vlees (PB 1964, blz. 2012), een stelsel van sanitaire keuring in het uitvoerende land is ingevoerd, zou een keuring van dit vlees bij invoer — wanneer deze niet reeds op zichzelf wegens haar systematisch of ongerechtvaardigd karakter een in de artikelen 30 e.v. van het Verdrag verboden maatregel van gelijke werking als een kwantitatieve beperking zou vormen (arrest van 25 januari 1977, zaak 46/76, Bauhuis, Jurispr. 1977, blz. 5) — bovendien van aanvullende aard zijn en een bij deze keuring geheven vergoeding zou niet op één lijn kunnen worden gesteld met de binnenlandse sanitaire heffing.

De Commissie was daarom van mening dat de krachtens de voornoemde wetten van 1965 geïnde vergoeding het karakter had van een heffing van gelijke werking als een douanerecht, en had tegen Frankrijk de in artikel 169 van het Verdrag bedoelde procedure wegens niet-nakoming van verdragsverplichtingen ingeleid.

Deze criteria toepassend op de thans in geding zijnde heffing, is de Commissie van mening dat, hoewel deze juridisch gezien op een binnenlandse heffing lijkt, de invloed ervan op het handelsverkeer gelijk is aan die van een heffing van gelijke werking. Op grond van het fundamentele karakter van het vrije verkeer van goederen meent de Commissie dat er meer rekening moet worden gehouden met het werkelijke gevolg dan met de formele kenmerken, en zij neigt derhalve tot de opvatting dat de betrokken heffing dient te worden gekwalificeerd als een heffing van gelijke werking als een douanerecht.

*2. De heffing voor zover toegepast op reuzel*

Zelfs als men aanvaardt dat de betrokken heffing een binnenlandse heffing is, dan zou dit toch slechts gelden ten aanzien van ingevoerd vlees dat zich in hetzelfde produktiestadium bevindt als waarin vlees van de nationale produktie wordt belast (zie de arresten Bresciani, 87/75, en Rewe, 45/75, reeds aangehaald).

Gezien de rechtspraak van het Hof, is het volgens de Commissie onmogelijk de heffing op ingevoerde reuzel op één lijn te stellen met de heffing op varkensvlees bij de slacht, omdat enerzijds de twee produkten van verschillende aard zijn en niet onder dezelfde post van het gemeenschappelijk douanetarief vallen (varkensvlees: 02.01 A III, reuzel: 15.01 A), en anderzijds de produkten in de ogen van de consument geen overeenkomstige of aan dezelfde behoeften beantwoordende produkten zijn.

De Commissie concludeert dat de betrokken heffing in geen geval een heffing kan zijn die deel uitmaakt van een algemeen stelsel van binnenlandse belastingen, wanneer zij wordt toegepast op ingevoerde reuzel uit andere Staten, en dat mitsdien een dergelijke heffing met betrekking tot reuzel moet worden beschouwd als een heffing van gelijke werking als een douanerecht.

De tweede vraag

Gezien het antwoord op de eerste en de derde vraag, heeft volgens de Commissie de tweede vraag betreffende de uitlegging van artikel 95 van het Verdrag haar belang verloren.

De Commissie geeft derhalve in overweging, de prejudiciële vragen te beantwoorden als volgt:

„De toepassing door een Lid-Staat, bij invoer van vlees en vleesprodukten en inzonderheid van reuzel uit andere Lid-Staten, van een heffing met de kenmerken van de Franse heffing ter zake van de sanitaire bescherming en de ordening van de vleesmarkten, is onverenigbaar met het verbod van heffingen van gelijke werking als douanerechten als bedoeld in de artikelen 9 en 13 van het Verdrag."

III — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 22 februari 1979 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt door verzoekster in het hoofdgeding, ten deze vertegenwoordigd door M. Veroone, advocaat te Rijsel; de Franse regering, ten deze vertegenwoordigd door de heer Sidre; en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, ten deze vertegenwoordigd door haar gemachtigden Amphoux en Beschel.

In haar ter terechtzitting gemaakte opmerkingen heeft de Franse regering enerzijds betoogd dat de bij wet nr. 77-646 van 24 juni 1977 ingestelde heffing ter zake van sanitaire bescherming niet in strijd is met de artikelen 9 e.v. EEG-Verdrag, omdat zij deel uitmaakt van een algemeen stelsel van binnenlandse heffingen, en anderzijds dat die heffing geen inbreuk maakt op artikel 95 van het Verdrag, want er is nooit gesteld dat een Frans produkt van dezelfe aard als reuzel fiscaal gunstiger zou worden behandeld.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 29 maart 1979 conclusie genomen.

## In rechte

1 Bij vonnis van 25 mei 1978, ingekomen ten Hove op 12 juni 1978 en aangevuld bij rectificatievonnis van 6 juli 1978, ingekomen ten Hove op 18 juli 1978, heeft het Tribunal d'Instance te Rijsel krachtens artikel 177 EEG-Verdrag drie vragen gesteld over de uitlegging van de artikelen 9, 12 en 13 (eerste vraag) en 95 (tweede vraag) van het Verdrag, alsmede van verordening nr. 2759/75 van de Raad van 29 oktober 1975 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector varkensvlees (PB L 282 van 1975, blz. 1) (derde vraag).

2 Deze vragen zijn gerezen in een geschil tussen de Franse douane en een Franse fabrikant van veevoeder, die een partij reuzel uit de Bondsrepubliek Duitsland had ingevoerd. Het antwoord op de vragen dient de nationale rechter in staat te stellen, te beslissen of bovengenoemde bepalingen van gemeenschapsrecht zich verzetten tegen toepassing, bij invoer van bedoelde partij, van een heffing ingesteld bij de Franse wet nr. 77-646 van 24 juni 1977 „houdende instelling van een heffing ter zake van de sanitaire bescherming en de ordening der vleesmarkten en afschaffing van de sanitaire heffing en van de heffing wegens keuring en stempeling" (JORF van 25 juni 1977, blz. 3399).

3 Blijkens het door de nationale rechter overgelegde dossier wordt de betrokken heffing enerzijds toegepast op vlees van bepaalde, in Franse slachthuizen geslachte dieren, en anderzijds op ingevoerd vlees en bereidingen van vlees, afkomstig van dezelfde diersoorten.

4 Ten aanzien van vlees dat wordt verkregen door slachting op Frans grondgebied, bestaat het belastbare feit in het slachten en wordt de heffing bij de slacht van de in artikel 2 van de wet genoemde dieren toegepast in de openbare of particuliere slachthuizen ten behoeve van, naargelang het geval, de Staat of van lagere administratieve eenheden dan wel samenwerkingsverbanden daarvan, die eigenaar zijn van de slachthuizen. Het tarief wordt per kalenderjaar vastgesteld per kilogram vlees nettogewicht en de heffing is verschuldigd door de eigenaren van dieren die voor de verkoop worden geslacht. Met betrekking tot ingevoerd vlees bepaalt artikel 4 van de wet dat de heffing „wordt toegepast bij invoer van al dan niet bereid vlees van de in artikel 2 genoemde dieren" en verschuldigd is door de importeur of door degene die de goederen aangeeft ten invoer met het oog op toelating tot het vrije verkeer. Zij wordt geïnd volgens dezelfde regels en onder dezelfde waarborgen als ter zake van invoerrechten gelden.

5 Volgens decreet nr. 77-899 van 27 juli 1977 (JORF van 9 augustus 1977, blz. 4136) houdende vaststelling van de toepassingsvoorwaarden van wet nr. 77-646, wordt de heffing voor wat de binnenlandse produkten betreft, toegepast op vers vlees op basis van het netto gewicht zoals dit is omschreven in de artikelen 2 tot 5 van het decreet. Wat de ingevoerde produkten betreft, wordt de heffing, behalve op vers vlees, toegepast op een aantal vleesbereidin-

gen en op de vetten die in artikel 9 van het decreet worden aangeduid door verwijzing naar de nummers van de tariefposten en onderverdelingen van het gemeenschappelijk douanetarief. Onder nummer 15.01 worden met name reuzel en ander varkensvet genoemd. De heffing wordt toegepast op het nettogewicht van het vlees — in casu reuzel — en de hoogte ervan per kilogram is gelijk aan die van de heffing die op binnenlands varkensvlees bij de slachting wordt toegepast.

6 In de eerste plaats vraagt de nationale rechter of „de toepassing van een heffing op uit een andere Lid-Staat ingevoerde reuzel die bestemd is voor gebruik in veevoeder, teneinde een binnenlandse, bij de slacht van varkens toegepaste heffing te compenseren, in strijd is met het verbod van heffingen van gelijke werking als invoerrechten, als bedoeld in de artikelen 9, 12 en 13 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap." Hiermee wordt in wezen bedoeld te vragen of het begrip heffing van gelijke werking als een douanerecht — welke in de intracommunautaire handel is verboden — mede betrekking heeft op een nationale heffing zoals door de nationale rechter bedoeld, voor zover deze bij invoer wordt toegepast op geïmporteerde produkten uit andere Lid-Staten, met name produkten van tariefpost nr. 15.01 (reuzel en ander varkensvet . . .).

7 Zoals het Hof herhaaldelijk heeft uitgemaakt, onder meer in zijn arrest van 25 januari 1977 (zaak 46/76, Bauhuis, Jurispr. 1977, blz. 5), vormt, ongeacht benaming en structuur, iedere eenzijdig opgelegde geldelijke last die wegens grensoverschrijding op goederen wordt gelegd en geen douanerecht is in eigenlijke zin, een heffing van gelijke werking in de zin van de artikelen 9, 12, 13 en 16 van het Verdrag. Deze kwalificatie gaat echter niet op wanneer de heffing een tegenprestatie is voor een aan de importeur of exporteur werkelijk verleende dienst en evenredig is aan de kosten daarvan, en evenmin wanneer zij deel uitmaakt van een algemeen stelsel van binnenlandse belastingen waardoor nationale en ingevoerde produkten volgens dezelfde criteria stelselmatig worden belast. In dit geval valt de heffing niet binnen de werkingssfeer van de artikelen 9, 12, 13 en 16 van het Verdrag, maar binnen die van artikel 95.

8 Er zij evenwel op gewezen dat, wil een heffing op ingevoerde produkten deel uitmaken van een algemeen stelsel van binnenlandse belastingen, zij gelijksoortige binnenlandse en geïmporteerde produkten even zwaar en in het-

zelfde stadium van verhandeling dient te belasten en dat ook het belastbare feit voor beide produkten hetzelfde moet zijn. Het is dus niet voldoende dat de belasting op het ingevoerde produkt dient ter compensatie van een last die op een gelijksoortig binnenlands produkt — of op een produkt waarvan het is afgeleid — wordt of is gelegd in een vroeger produktie- of commercialisatiestadium dan waarin het ingevoerde produkt wordt belast. Zou men een aan de grens toegepaste heffing niet als heffing van gelijke werking kwalificeren, terwijl zij niet, dan wel in andere commercialisatiestadia of wegens een ander belastbaar feit, op het gelijksoortige nationale produkt drukt, omdat die heffing zou dienen ter compensatie van een op hetzelfde produkt toegepaste binnenlandse fiscale last, dan zou men niet enkel geen rekening houden met fiscale lasten die in de Lid-Staat van herkomst op het ingevoerde produkt drukten, maar bovendien het verbod van heffingen van gelijke werking als douanerechten van zijn inhoud en strekking beroven.

9 Op de eerste vraag dient derhalve te worden geantwoord, dat een heffing die bij invoer wordt toegepast op al dan niet bereid vlees en met name op partijen reuzel, terwijl gelijksoortige binnenlandse produkten niet of — met name wegens een verschillend belastbaar feit —, volgens verschillende criteria worden belast, een heffing van gelijke werking als een douanerecht is in de zin van de artikelen 9, 12 en 13 van het Verdrag.

10 De twee andere vragen zijn enkel door de verwijzende rechter gesteld voor het geval het Hof zou beslissen dat een heffing als vorenbedoeld niet als heffing van gelijke werking als een douanerecht te kwalificeren is. Gelet op het antwoord op de eerste vraag, behoeven deze vragen mitsdien niet te worden beantwoord.

## Kosten

11 De kosten door de regering van de Franse Republiek en de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening hunner opmerkingen bij het Hof gemaakt, kunnen niet voor vergoeding in aanmerking komen. Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

Uitspraak doende op de door het Tribunal d'Instance te Rijsel bij vonnis van 25 mei 1978, aangevuld bij rectificatievonnis van 6 juli 1978, gestelde vragen, verklaart voor recht:

**Een heffing die bij invoer wordt toegepast op al dan niet bereid vlees en met name op partijen reuzel, terwijl gelijksoortige binnenlandse produkten niet of — met name wegens een verschillend belastbaar feit — volgens verschillende criteria worden belast, is een heffing van gelijke werking als een douanerecht in de zin van de artikelen 9, 12 en 13 EEG-Verdrag.**

Mertens de Wilmars O'Keeffe Bosco

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op éénendertig mei negentienhonderdnegenenzeventig.

De griffier

A. Van Houtte

De kamerpresident

J. Mertens de Wilmars

## CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL J.-P. WARNER VAN 29 MAART 1979 [1]

*Mijnheer de President,*
*mijne heren Rechters,*

De onderhavige zaak betreft een verzoek om een prejudiciële beslissing van het Tribunal d'Instance te Rijsel.

Verzoekster in het hoofdgeding is de Sàrl, Denkavit Loire, producent van veevoeder in Montreuil Bellay, in het departement Maine-et-Loire. Verweerster is de Franse Staat, in de vorm van de Administratie der Douane.

1 — Vertaald uit het Engels.